

ZO SÉRIE
CARAVAL

LEGENDA

STEPHANIE
GARBEROVÁ

LEGENDA

z knižnej série

CARAVAL

Vyšlo tiež v tlačenej verzii.

Objednať môžete na

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.sk

EGMONT

Stephanie Garber

Caraval – Lgenda – 2. diel – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Z KNIŽNEJ SÉRIE

CARAVAL

STEPHANIE
GARBEROVÁ

Od Stephanie Garberovej ďalej vyšlo:
Caraval

Legendary. Copyright © 2018 by Stephanie Garber.
All rights reserved. First published by Flatiron Books.

Toto je umelecké dielo. Všetky postavy, organizácie a udalosti v tomto románe sú buď produktom autorkinej fantázie, alebo sú fiktívne.

Vydalo nakladateľstvo EGMONT v Prahe roku 2018 v spoločnosti Albatros Media a. s., so sídlom Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4.

Číslo publikácie 31926

Preložila Oľga Marčeková

Zodpovedná redaktorka Stella Jíšová

E-book konverziu vykonal Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

E-book konverzia © Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

ISBN vytlačenej verzie 978-80-252-4432-6

ISBN e-knihy 978-80-252-4557-6

TS 14. Prvé vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť akýmkoľvek spôsobom používaná alebo reprodukováaná bez písomného súhlasu držiteľov autorských práv, s výnimkou krátkych citátov obsiahnutých v kritických článkoch a recenziách.

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.sk

STEPHANIE
GARBEROVÁ

EGMONT

Pre Matthewa, za ten talizman.

Pre Allison, ktorá ma vystrihala, že Dashiell je zlé meno.

A vám obom za to, že ste takí skvelí súrodenci.

PRED SIEDMIMI ROKMI

V niektorých izbách na panstve sa ukrývali príšery, no Telle pripadalo, že za dverami matkinej komnaty niekto vykonáva mágiu. Vzduch izby presvecovali náznaky smaragdového svetla, akoby sa v nej za ženinej neprítomnosti hrali víly. Voňala kvetinami odtrhnutými v tajomných záhradách a priesvitné závesy pri impozantnej posteli s nebesami poletovali dokonca i za úplného bezvetria.

Tella vstúpila dovnútra. Citrínový luster zavesený na stropce ju pozdravil melodickým zazvonením, akoby sa jednotlivé kúsky drahých kameňov pobožkali. Lahko sa dalo predstaviť, že komnata je v skutočnosti začarovanou bránou do iného sveta,

Telline drobné nôžky nevydali ani najmenší zvuk, keď po špičkách prebehla po hrubých kobercoch slonovinej farby k matkinmu toaletnému stolíku. Rýchlo sa obzrela cez plece a vzala matkinu klenotnicu. Perleťová truhlica zdobená filigránom pripomínajúcim dômyselne spletenú pavučinu bola hladká a ťažká. Tella si rada

predstavovala, že je tiež kúzelná – i keď uchopila truhlicu špinavými rukami, jej prsty nezanechali jediný odtlačok.

Donatellinej matke nevadilo, že sa jej dcéry hrajú pri toaletnom stolíku alebo si skúšajú jej prekrásne črievičky, no siahať na truhlicu mali zakázané. Práve preto to bolo také lákavé. Scarlett možno celé popoludnia snívala o hrách ako Caraval, Tella však mala rada skutočné dobrodružstvá.

Dnes napríklad predstierala, že zachraňuje mladého elfského princa uväzneného zlou kráľovnou. Na jeho oslobodenie sa potrebovala zmocniť matkinho opálového prsteňa. Ten mala Tella zo všetkých šperkov najradšej. Mliečne sfarbený kameň v tvare žiariacej hviezdy bol drsný a nevybrúsený, občas sa o jeho hrot pichla do prsta. Keď však podržala opál na svetle, kameň zaiskril a odel miestnosť do čerešňových, zlatých a levanduľových odtieňov, ktoré svedčili o prítomnosti čarov a neposedného vílieho prášku.

Hoci bol mosadzný krúžok na Tellin prštek veľmi široký, aj tak si ho pri každom otvorení klenotnice nezbudla nasadiť pre prípad, že medzitým náhodou vyrástla. Dnes, presne vo chvíli, keď si prsteň navliekla, však v truhlici spozorovala ešte niečo iné.

Náhle znehybnel aj pohojďavajúci sa citrónovožltý luster nad jej hlavou, akoby sa chcel podeliť o jej prekvaenie.

Donatella poznala obsah matkinej klenotnice spamäti: pozorne zložená zamatová stuha so zlatými okrajmi,

krvavočervené šarlátové náušnice, ošumelá strieborná fľaštička – podľa matky skrývala anjelské slzy, slonovinový medailónik, ktorý sa nedal otvoriť, a tyrkysový náramok, vhodný skôr na ruku čarodejnice než na matkino elegantné zápästie.

Jediný kúsok, ktorého sa Donatella nikdy nedotkla, bolo špinavé, sivé vrecúško vydávajúce sladkastý pach smrti a hnilého lístia. Odpudzuje škriatkov, riekla jej raz matka žartom, a Tella sa ho odvtedy nechcela dotýkať.

Lenže škaredé vrecko vydávalo trblietavý lesk a vábi-
lo ju. V jednej chvíli vyzeralo ako rozkladajúci sa pách-
nuci uzlíček, ale vzápätí sa na jeho mieste objavil žiariaci
balíček kariet zviazaný tenučkou saténovou stuhou. Skôr
ako sa nazdala, mala pred očami staré známe nevzhľad-
né vrecko, ktoré sa v okamihu premenilo na karty.

Tella zabudla na hru aj na elfského princa, dychtivo
schytila hodvábny povrázok a vytiahla balíček z truhli-
ce. V tom okamihu sa prestal premieňať.

Karty boli skutočne krásne. Mali temný, takmer
čierny odtieň a boli posiate sotva badateľnými zlatými
bodkami a vystúpenými purpurovými špirálami pri-
pomínajúcimi odtrhnuté orosené kvety, čarodejnú krv
a mágiu.

Ani trochu sa nepodobali na ošumelé čiernobiele kar-
ty, s ktorými ju otcove stráže naučili hrať o peniaze. Tella
sa posadila na koberec. Svižné pršteky ju pošteklili vzru-
šením, keď rozviazala stuhu a otočila prvú kartu.

Mladá žena na obrázku vyzerala ako princezná, kto-
rú niekto uväznil. Nádherné biele šaty mala rozodraté,

jej oči v tvare slz boli očarujúce ako leštené morské sklo, no také smutné, až vám pri pohľade na ne pukalo srdce. Možno preto, že dievčina mala hlavu uväznenú v guľatej klietke z perál.

Na spodku karty stálo: Panna Smrť.

Tella sa nevdojak striasla. To meno sa jej nepáčilo a klietky nemala v láske, dokonca ani tie perleťové. Náhle ju zaplavil pocit, že by matka nebola rada, keby sa dozvedela, že karty videla. To jej však nebránilo, aby obrátila ďalšiu.

Meno na jej dolnom okraji bolo Srdcový princ.

Karta ukazovala mladého muža s ostro rezanou tvárou a perami pripomínajúcimi čepele nožov. V jednej ruke, zdvihnutej pri špicatej brade, zvieral rukoväť dýky a zároveň ronil slzy farby krvi, ktorá mu priľnula v kútku tenkých úst.

Tella sa mimovoľne strhla, keď sa princov obrázok náhle rozžiaril a zmizol rovnako ako predtým nevábne vrecúško.

V tej chvíli mala prestať. Tieto karty zjavne neboli žiadna hračka. Napriek tomu akosi cítila, že ich mala nájsť. Boli oveľa skutočnejšie než vybájená zlá čarodejníca alebo uväznený elfský princ. Pomyslela si, že ju možno zavedú k ozajstnému dobrodružstvu.

Nasledujúca karta, ktorú otočila, vydávala až nezvyčajné teplo.

Orákulum.

Tella nevedela, čo to podivné slovo znamená, ale na tomto obrázku nebolo, na rozdiel od ostatných, nič drs-

né. Okraje karty pokrývali ozdobné špirály taveného zlata a uprostred sa trblietal akýsi strieborný predmet pripomínajúci zrkadlo. O chvíľku zistila, že je to naozaj zrkadlo. Žiariaci stred odrážal Telline medové kučery a guľaté oči farby lieskových orieškov. Keď sa prizrela pozornejšie, zbadala, že odraz nezodpovedá skutočnosti. Jej ružové pery sa chveli a po lícach sa jej kotúľali slzy ako hrachy.

Tella nikdy neplakala. Dokonca ani keď ju otec karhal a Felipe dal prednosť jej staršej sestre.

„Premýšľala som, kde ťa nájdem, holubička moja.“ Matkin vysoký, jemný hlas zaplnil miestnosť, kým vkĺzla potichu dovnútra. „Aké dobrodružstvá podnikneš dnes?“

Žena sa sklonila nad koberec. Vlasy sa jej zošmykli z ramien a stočené v elegantných lokniach rámovali jej inteligentnú tvár. Mala rovnaké tmavé kučery ako Scarlett, ale Tella zdedila jej olivovú pleť, ktorá žiarila, akoby ju pobozkali hviezdy. Matka uprela zrak na obrátené karty Panny Smrti a Srdcového princa a zbledla ako mesačný kameň.

„Kde si ich našla?“ pokračovala sladkým hlasom, no okamžite karty zobrala, čím dala najavo, že Tella vyviedla niečo zlé. Donatella dosť často neposlúchala, ale matke to väčšinou nevadilo. Dcéru vždy len mierne napomenula, občas jej dokonca poradila, ako to šikovne zaonačiť, aby jej malé neplechy prešli. Naproti tomu, otec bolo ľahké rozhnevať. Matka bola ako jemný vánok, ktorý sfúkol jeho iskriaci hnev skôr, ako stačil prerásť v zlosť. Ale

teraz vyzerala, akoby sama hodlala roznieť plameň a použiť karty na podpálenie.

„Našla som ich v tvojej klenotnici,“ riekla Tella tichým hlasom a opatrne zdvihla zrak. „Prepáč, nevedela som, že je na nich niečo zlé.“

„Nič sa nestalo,“ povedala matka a pohladila ju po zlatistých kučerách. „Nechcela som ťa vydesiť, ale dokonca aj ja sa nerada tých kariet dotýkam.“

„Tak načo ich máš?“

Matka si schovala karty do sukní svojich šiat a truhlicu položila na vysokú policu pri posteli, kam Tella nedosiahla. Keby to bol otec, celá vec by tým skončila, no matka nenechávala otázky svojich dcér bez povšimnutia. Keď bola klenotnica bezpečne z dosahu, posadila sa na koberec k Telle.

„Bolo by lepšie, keby si tie karty nikdy nenašla,“ zaspekala. „Ale ak mi odprisaháš, že sa toho balíčka ani žiadneho iného, ktorý by sa naň podobal, už nikdy nedotkneš, poviem ti, čo sú zač.“

„Veď si nám so Scarlett hovorila, aby sme nikdy na nič neprisahali.“

„Toto je niečo iné,“ pousmiala sa matka znovu, akoby jej chcela prezradiť neobyčajné tajomstvo. Takto to bolo vždy. Keď sa rozhodla venovať svoju drahocennú pozornosť výhradne jej, Tellu vždy naplnil pocit, že je hviezdou, okolo ktorej obieha celý vesmír. „Čo som ti hovorila o budúcnosti?“

„Každý človek má moc napísať tú svoju,“ odpovedala Tella.

„Presne tak,“ pochválila ju matka. „Tvoja budúcnosť môže byť presne taká, akú si budeš priať. Všetci máme moc zvoliť si svoj osud. Ale, pozor, miláčik, ak sa s tými kartami budeš hrať, dovolíš strážcom osudu, ktorí sa v nich skrývajú, aby ti vstúpili do cesty. Pomocou osudových kariet, práve takých ako tieto, sa ľudia snažia predpovedať budúcnosť, a tá je potom ako živé stvorenie, ktoré bude bojovať o to, aby sa tak skutočne stalo. Preto mi musíš sľúbiť, že sa tých kariet už nikdy nedotkneš. Rozumieš?“

Tella prikývla, ale, pravdupovediac, bola zmätená. Bola ešte dieťa a budúcnosť sa jej zdala byť príliš vzdialená, než aby bola skutočná. Zároveň jej však neuniklo, že matka neprezradila, odkiaľ karty pochádzajú. Zaplavila ju nová vlna zvedavosti a opatrne zovrela tú, ktorú stále držala v ruke.

Matka sa príliš sústredila na to, aby jej balíček zobrala, a tak si nevšimla, že Tella obrátila aj tretiu kartu a stále ju drží. Orákulum. Tella si kartu opatrne schovala pod skrížené nohy a potom sľúbila: „Prisahám, že sa už nikdy v živote podobného balíčka nedotknem.“

A large, light gray decorative flourish or scrollwork element that frames the text. It consists of several elegant, flowing lines that curve and loop around the central text.

ISLA DE LOS SUEÑOS

Tella sa už nevznášala.

Skleslo sedela na mokrej zemi a minulý večer, keď žiarila ako drahokam, jej pripadal neuveriteľne vzdialený. Legendov súkromný ostrov vtedy vydával jantárové svetlo svedčiace o lákavej spleti divotvorných kúziel, čarovania a štipky klamu. Tella sa nadšením takmer vznášala. Na slávnosti pri príležitosti skončenia Caravalu tancovala tak zapálene, až jej topánky pokryla tráva. Vytrvalo srkala šumivé víno, takže sa jej zdalo, že skutočne vzlietla.

Teraz však spočívala tvárou na chladnej, tvrdej zemi kdesi uprostred lesa.

Neodvažovala sa otvoriť oči, slabo zastonala a z vlasov si sňala úlomky vetvičiek a lístia. Kiežby sa takto jednoducho mohla zbaviť aj niektorých ďalších pozostatkov minulej noci. Všetko páchlo po zvetranej pálenke, boro-
vicovom ihličí a chybách. Striasla sa, cítila zimomriavky, svrbelo ju celé telo a krútila sa jej hlava. Zároveň však

pocítila ukrutnú, takmer neznesiteľnú bolesť na chrbte a na šiji. Čo jej to vôbec napadlo, spať pod šírým nebom?

„Uf,“ zamrmal pri nej niekto. Znel ako človek, ktorý sa práve prebúdz a neteší sa tomu.

Tella otvorila oči, pootočila hlavu a znovu rýchlo stisla viečka. *Prí všetkých svätých hriešnikoch.*

Nebola sama.

Uprostred neskrotného lesného porastu, medzi stromami, ktoré čneli k nebu ako veľké veže, otvorila oči dosť dlho na to, aby zbadala záblesk tmavých vlasov, opálenej kože, zjazveného zápästia a chlapčenskej ruky, ktorú zdobilo tetovanie v podobe čiernej ruže. *Dante.*

V tom okamihu sa jej všetko vrátilo v mohutnom príleve zahmlených spomienok. Danteho skúsené ruky okolo jej drieku a to, ako ju bozkával na hrdlo, bradu a nakoniec na ústa, keď sa ich pery dôverne zoznámili.

Čo si, preboha, myslela?

Samozrejme, dobre vedela, čo jej bežalo hlavou pri slávnostnom vystúpení caravalských hercov minulú noc. Svet chutil po kúzlach a hviezdnom svite, mal príchut' splnených prání a snov, no navzdory tomu aj naďalej cítila pachut' smrti. Nehľadiac na to, koľko šampanského vypila a ako veľmi ju zohrial tanec, stále ju mrazilo, keď si spomenula na ten pocit, keď zomrela.

Jej skok z Legendovho balkóna nebol zúfalým činom, ale prejavom zanietenej viery, že všetko dobre dopadne. Tella však chcela na všetko zabudnúť, aspoň na jediný večer. Nedumať nad tým ani nerozmýšľať, čo to znamenalo. Chcela osláviť svoj úspech a všetko ostatné nechať

bokom. Dante sa javil ako skvelý spoločník pre oboje. Bol príťažlivý, dokázal byť okúzľujúci, keď sa mu práve zachcelo... a ju už dlho nikto poriadne nepobozkal. A pri všetkých svätých – Dante bozkávať vedel.

Znovu zastonal len kúsok pri nej, pretiahol sa a širokou dlaňou jej spočinul na bedrách. Bola hrejivá, sebastá a oveľa lákavejšia, než bolo žiaduce.

Tella si hovorila, že musí utiecť, kým sa prebudí. Lenže Danteho ruky boli obratné, dokonca aj keď driemal. Prstami jej nedbalo prešiel po chrbte až k hrdlu, nenáhli vo zašiel do vlasov, avšak dosť na to, aby nahrabila chrbát.

Zrazu sa jeho prsty zastavili.

Danteho dych náhle utíchol, čo Telle napovedalo, že sa prebudil.

Prehltla kliatbu, ktorá sa jej drala na pery, rýchlo vyskočila a poponáhľala sa z dosahu jeho zručných dlaní. Nedbala, že uvidí, ako odbieha preč. Bolo to oveľa menej trápne, než vymieňať si nútené zdvorilosti, kým sa jeden z nich neosmelí a nepríde s nejakou výhovorkou, prečo sa nemôže zdržať. Tella vo svojom živote pobozkala dosť mladých mužov, aby vedela, že nemôže veriť ničomu, čo muž povie tesne predtým či potom. Navyše vážne musela ísť.

Jej spomienky boli zastreté, nezabudla však na list, ktorý dostala tesne predtým, než sa zaplietla s Dantom. Nejaký cudzinec s tvárou zahalenou plášťom jej kradmo strčil odkaz do vrečka a zmizol skôr, než ho mohla nasledovať. Mala chuť znova si správu prečítať, tu a teraz, ale vzhľadom na to, čo dlhuje *priateľovi*, ktorý ju poslal, by to nebolo najmúdrejšie. Musela sa vrátiť do svojej komnaty.

Zakrádala sa preč. Medzi prstami na nohách cítila vlhkú hlinu a pichľavé ihličie. Zrejme niekde stratila topánky, ale nechcela strácať čas ich hľadaním. Les ožarovalo matné medové svetlo, do okolitého ticha zaznievalo hlasné chrápanie a hundranie, čo Telle našepkalo, že s Dantom neusnuli pod hviezdami jediní. Bolo jej jedno, že spolu strávili noc – len nechcela, aby to niekto povedal jej sestre.

Počas Caravalu sa Dante správal k Scarlett hnusne. Pracoval síce pre Legendu, takže to bolo len naoko, no aj napriek tomu, že hra skončila, bolo stále ťažké rozlíšiť skutočné od vymysleného. A Tella nechcela sestru ešte viac raniť len preto, že sa rozhodla trochu sa pobaviť s mladíkom, ktorý so Scarlett zaobchádzal počas hry tak kruto.

Okolitý svet našťastie driemal, a tak sa bez problémov dostala na kraj lesa a ďalej k Legendovmu vežatému domu.

I keď Caraval už oficiálne skončil a všetky sviece a lampáše pohasli, panstvo aj naďalej vyžarovalo podmanivé jantárové svetlo pripomínajúce tlejúce uhličky. Tella si pomyslela na všetky tie ilúzie a klamy, ktoré sa dosiaľ skrývali vnútri.

Až do včerajšieho večera panstvo predstavovalo celý svet Caravalu. Majestátne vyrezávané dvere zaviedli návštevníkov na elegantné balkóny zdobené jasnými rubínovými závesmi a obklopené kanálmi pretekajúcimi mestom, uličkami s vlastnou vôľou a tajuplnými obchodíkmi plnými čarovných potešení. Od konca hry uplynulo

iba pár hodín, ale vežatý dom sa medzitým zmrštil a po-
minuteľná ríša divov, ktorá sa skrývala v jeho múroch,
zmizla. Zostalo len to, čo by človek čakal na prepychov-
vom panstve, ani o chĺpok viac.

Tella vybehla po najbližšom schodisku do svojej izby.
Guľaté dvere farby jasnej oblohy ste nemohli minúť. Rov-
nako neprehliadnuteľní boli aj Scarlett s Julianom, ktorí
pri nich stáli schúlení v náručí, akoby zabudli, ako sa ho-
vorí *zbohom*.

Tella bola rada, že sa jej sestra konečne oddala šťastiu.
Scarlett si zaslúžila všetko blaho sveta a ona dúfala, že to
vydrží. Dopočula sa, že Julian nie je z tých, ktorí vodia
dievčatá za nos, nikdy nezneužíva vzťahy nadviazané po-
čas Carvalu a jeho oficiálna úloha v hre skončila tým, že
doviezol Scarlett na Legendov ostrov. Nemal nariadené,
aby s ňou zostal. No i tak mu Tella úplne nedôverovala.
Koniec koncov, na živobytie si zarábala klamaním. Keď
ich však videla, ako tam stoja v láskyplnom objatí s hla-
vami sklonenými pri sebe, musela priznať, že skutočne
vyzerajú ako dve polovice jedného srdca.

Zatiaľ čo si uprene hľadeli do očí, Tella sa opatrne
blížila do svojej izby.

„Takže to znamená áno?“ zašepkal Julian.

„Musím si o tom pohovoriť so sestrou,“ riekla vyhý-
bavo Scarlett.

Tella sa zastavila s rukou na kľúčke. Prisahala by, že
list v jej vrecku oťažiel, akoby sa už nevedel dočkať, kým
si ho znovu prečíta. Ale ak sa Julian spýtal Scarlett práve
na to, v čo Tella dúfala, musela sa zapojiť do ich hovoru.

„O čom si chceš so mnou prehovoriť?“ prerušila ich.

Scarlett sa rýchlo odtiahla od Juliana, ale ten ju naďalej objímal. Prstami sa pohrával s červenými stuhami jej šiat a očividne ju nebol pripravený pustiť. „Pýtal som sa tvojej sestry, či s nami pôjdete do Valendy na oslavu sedemdesiatych piatych narodenín cisárovnej Elantiny. Legenda tam organizuje ďalší Caraval a ja mám dva lístky,“ žmurkol na ňu.

Tella počastovala sestru širokým úsmevom. Presne v toto dúfala, aj keď nemohla uveriť zvestiam, ktoré sa k nej za uplynulý týždeň doniesli. Caraval sa konal len raz za rok a ona ešte nepočula, že by došlo k dvom hrám v takom krátkom časovom rozmedzí. Avšak v prípade cisárovnej asi urobí výnimku aj sám Legenda. Pozrela sa na sestru s nádejou v očiach. „Že sa ma niečo také vôbec pýtaš!“

„Myslela som, že Elantinine narodeniny nemáš v láske, pretože vždy zatienia tie tvoje.“

Tella naklonila hlavu, akoby o tom uvažovala. Do Valendy ju síce nelákala práve Elantininá oslava, ale sestra mala pravdu. Odkedy bola Elantina cisárovnou Poludníkového impéria, jej narodeniny boli oficiálnym sviatkom, ktorému sa hovorilo Elantinin deň a ktorý sa tradične vítal týždňom plným slávností a plesov, pričom sa hojne prekračovali zavedené pravidlá a porušovali sa zákony. Na ostrove Trisda, odkiaľ dievčatá pochádzali, sa tento sviatok oslavoval iba dvadsaťštyri hodín v 36. deň pestovateľského obdobia, ale aj tak vždy zatienil Telline narodeniny, ktoré mali tú smolu, že pripadali hneď na nasledujúci deň.

„Za návštevu Valendy to stojí,“ vyhlásila pevne Tella.
„Kedy vyrazáme?“

„O tri dni,“ odpovedal Julian.

Scarlett našpúlila pery. „Tella, najskôr si musíme pohovoriť.“

„Odjakživa túžiš navštíviť hlavné mesto, vidieť všetky tie hrady a kočiare prehánajúce sa po nebesách, a toto bude slávnosť storočia. O čom chceš hovoriť?“

„O grófovi.“

Julianova opálená pokožka dostala popolavý nádych.
Tellina tvár na tom musela byť podobne.

„Gróf žije vo Valende a my nesmieme dopustiť, aby ťa zbadal,“ dodala Scarlett.

Scarlett bola na rozdiel od sestry vždy prehnane opatrná, ale v tomto prípade jej Tella nemohla nič vyčítať.

Gróf Nicolas d'Arcy bol Scarlettin niekdajší snúbenec. Svadbu, ku ktorej nikdy nedošlo, dohodol ich otec. Ešte pred Caravalom si s ním Scarlett písala a hoci ho nikdy nevidela, samu seba presvedčila, že ho miluje. Myslela si tiež, že gróf ochráni ju aj jej sestru – kým sa s ním počas Carvalu nestretla osobne a nedošlo jej, aký ľstivý je v skutočnosti.

A grófa sa obávala právom. Keby sa jej bývalý snúbenec dozvedel, že je Tella nažive, mohol by poslať správu jej otcovi, ktorý sa domnieval, že jeho dcéra zomrela. To by zhatilo všetky ich plány.

To isté však platilo, aj keby Tella s Legendom a jeho hercami do Valendy nešla. Dosiaľ nemala príležitosť vrátiť sa k listu, ktorý jej poslal priateľ, veľmi dobre však ve-

dela, čo od nej žiada. Bolo jej jasné, že preňho tú vec nikdy nezíska, ak dovoľí, aby ju oddelili od Legendu a jeho hercov.

Počas Carvalu si Tella nebola úplne istá, kto pracuje pre Legendu. Pri plavbe do Valendy však budú všetci vystupujúci na jednej lodi – možno dokonca aj Legenda, čo jej poskytne príležitosť získať informáciu, po ktorej túžil jej priateľ.

„Gróf je taký zahľadený do seba, že by ma najskôr nepoznal, ani keby som prišla k nemu a uštedrila mu fac-ku,“ riekla. „Stretli sme sa len na okamih a ja som vtedy nevyzerala dvakrát vábne...“

„Tella!“

„Ja viem, viem, mám to brať vážne,“ prerušila ju Tella. „Nevysmievam sa ti. Je mi jasné, aké nebezpečenstvo nám hrozí, ale nemyslím si, že sa ho musíme dopredu obávať. Rovnako ľahko by sme sa mohli utopiť pri stroskotaní lode. Ak dovoľíme, aby nás zastavil strach, zostaneme na tomto ostrove donekonečna.“

Scarlett sa uškrnula a obrátila sa k Julianovi. „Mohol by si nás, prosím, nechať chvíľu osamote?“

Niečo jej zašepkal a jej pritom rumeneli líca. Keď odišiel, Scarlett zovrela pery a zatvorila sa so sestrou v jej izbe.

Vnútri bolo božie dopustenie. Zo zásuviek komody, kde sa vršili čepce, vytrčali pančuchy, od dverí k posteli viedla cestička pohodených plášťov, šiat a spodničiek, lôžko pokrývala hora kožušín, ktoré si Tella obliekla pri hre v karty.

Tella vedela, že ju sestra považuje za lenivca, no mala svoju teóriu: upratané izby sa ľahko prehľadávajú. Nikdy si nevšimnete, že sa vám tam prehrabúvali, pretože precízne uložené veci je ľahké vrátiť na miesto. Neporiadok, naopak, do pôvodného stavu len tak ľahko neuvediete. Telle stačil jediný pohľad, aby sa presvedčila, že sa pohromy panujúcej u nej v izbe nikto nedotkol. Všetko sa zdalo byť neporušené, až na to, že pribudla jedna posteľ. Tú sem najskôr niekto pričaroval alebo, čo bolo pravdepodobnejšie, doniesli ju sem pre jej sestru.

Tella netušila, ako dlho im dovoľia zostať na ostrove. Uľavilo sa jej, že ich nevyhodili hneď po skončení hry. Aj keď by to možno prispelo k tomu, že by Scarlett tým skôr súhlasila s odchodom do Valendy. Tella ju nechcela do ničoho nútiť, dúfala, že sa rozhodne sama. Jej zdráhanie však chápala. Tella prišla počas poslednej hry o život. Smrť však bola jej voľbou, na ktorú mala v tej chvíli dobrý dôvod. Ale rozhodne nemienila zomrieť druhýkrát. Bolo to pre ňu rovnako strašné ako pre Scarlett. A, navyše, chcela a *musela* toho ešte veľa urobiť.

„Scar, viem, že si myslíš, že beriem veci na ľahkú váhu, ale vážne by sme sa mali snažiť byť šťastné a nerobiť si toľko starostí. Nehovorím, že sa musíme zúčastniť na Caravale, ale prinajmenšom by sme mali odísť do Valendy s Julianom a ostatnými. Aký význam má všetka táto úžasná sloboda, keď si ju nemôžeš poriadne užiť? Ak budeme ďalej žiť tak, akoby nás otec stále drvil svojou päťou, znamená to, že vyhral.“

„Áno... máš pravdu,“ takmer nečujne odvetila Scarlett. Tella sa zdalo, že prepočula. „Hovoríš, že mám pravdu?“ opýtala sa.

Sestra prikývla. „Prestávam byť taký bojko.“ Stále vyzerala nervózne, z jej vztýčenej brady však sršalo odhodlanie. „Na tej hre by som sa radšej už nezúčastnila, ale chcem ísť s Julianom do Valendy, a nie zostať tu ako v pasci. Toho sme si užili dosť na Trisde.“

Tella pocítila záchvev pýchy. Scarlett doma lipla na svojom strachu, akoby ju ochraňoval, ale Tella videla, že sa celou silou pokúša vymaniť z jeho zovretia. Naozaj sa počas Caravalu zmenila.

„Včera v noci si mala pravdu, keď si mi povedala, aby som dala Julianovi ešte jednu šancu. Som rada, že som sa na tej slávnosti zúčastnila. A viem, že ak s ním nepôjdem, budem ľutovať. Ale,“ dodala, „ak pôjdeme do Valendy, musíš mi sľúbiť, že budeš opatrná. Nemôžem ťa znovu stratiť.“

„Neboj sa, sľubujem,“ odvetila Tella a slávnostne chytila sestrine ruky do svojich. „Slobodu si užívam až príliš na to, aby som sa jej znova vzdala. A hneď ako budeme v hlavnom meste, budem nosiť výhradne šaty jasných farieb, takže ma nebude možné stratiť z očí.“

Scarlett sa slabo pousmiala. Donatella videla, že zápasí sama so sebou, ale nakoniec predsa len vyprskla zvonivým smiechom. Keď bola jej sestra šťastná, bola ešte oveľa krajšia než zvyčajne.

Tella sa smiala s ňou, až kým ich smiech nesplynul v jeden. Na chvíľu to vyzeralo, že v živote nemajú žiadne

starosti. Lenže Tella nedokázala zabudnúť na list vo svojom vrecku: upomienku na dlh, ktorý treba splatiť, i na matku, ktorú musí zachrániť.

Odo dňa, keď ich matka Paloma zmizla, uplynulo sedem rokov.

Asi rok po matkinom odchode si Tella myslela, že by bola radšej, keby Paloma zomrela. Ak je nažive, uvažovala, zjavne sa rozhodla navždy opustiť svoje dcéry, čo znamenalo, že ich nikdy skutočne nemilovala. Ak bola po smrti, už sa nemohla vrátiť. Stále však existovala nádej, že Scarlett s Tellou naozaj milovala.

A tak sa Tella celé roky upínala k nádeji, že matka zomrela, pretože napriek tomu, ako veľmi sa snažila zapuďiť lásku, ktorú k Palome cítila, predstava, že ju matka nemiluje, jej spôsobovala priveľkú bolesť.

Vytiahla list od svojho priateľa. Scarlett odišla za Julianom, aby mu oznámila, že s ním nakoniec do Valendy odídu. Tella netušila, ako dlho bude preč, tak čítala rýchlo.

*Najdrahšia Donatella,
blahoželám Ti k úniku pred otcom
a prežitiu Caravalu. Som rád, že
naš plán vyšiel, aj keď som vôbec
nepochyboval, že hru prežiješ.*

*Som si istý, že Tvoja matka
bude veľmi hrdá, a verím, že sa
s ňou už čoskoro stretneš. Najskôr
však musíš splniť svoju časť našej
dohody. Dúfam, že si nezabudla,
čo mi dlhuješ za všetko, o čo som
sa s Tebou podelil.*

*Svoju odmenu si už čoskoro
vyberiem.*

*S pozdravom
Priateľ*

Pálčivá bolesť hlavy, ktorú cítila toho rána, sa vrátila, no tentoraz nemala nič spoločné s alkoholom minulej noci. Nedokázala sa zbaviť pocitu, že kus listu chýba. Prisahala by, že keď si ho pri včerajšej slávnosti čítala prvýkrát, bolo v ňom niečo viac.

Správu podržala v karamelovom svetle, ktoré prenikalo dovnútra, ale neobjavila žiadne skryté riadky, pred očami sa jej neroztancovali žiadne začarované slovíčka. Jej priateľ neplnil svoje listy kúzлами a mágiou ako Legenda, Tella si však občas želala, aby to robil. Možno by potom dokázala odhaliť jeho pravú totožnosť.

Prvý raz sa s ním spojila pred viac ako rokom a požiadala ho, aby jej so sestrou pomohol utiecť od otca. Vtedy nemala ani poňatia, kto je skutočne priateľ, s ktorým si dopisovala. Chvíľku dokonca uvažovala, že je to možno sám maestro Legenda. Ale Legenda a jej priateľ nemohli byť jedna a tá istá osoba – platba, na ktorú v liste narážal, rozptýlila všetky jej pochybnosti.

Stále však potrebovala získať vec, ktorú od nej žiadal, a teraz, keď so Scarlett sprevádzali Legendu a jeho hercov do Valendy, verila, že uspeje. Musela.

Srdce jej poskočilo, keď schovávala list a otvorila svoj najmenší kufrík. Počas Caravalu sa jej ho podarilo uchrániť pred zlodejskými rukami ostatných hráčov. Bol plný peňazí, ktoré časom kradla svojmu otcovi, tie však neboli jej naozajstným bohatstvom. Vnútro lemoval nevzhľadný brokát farby ohňa a limetky, ktorému väčšina ľudí nevenovala žiadnu pozornosť, a preto si vôbec nevšimla rázporok na jeho kraji. Ten skrýval predmet,

ktorý ju svojím spôsobom doviedol do súčasnej situácie: *Orákulum*.

Telle sa zachveli končeky prstov ako vždy, keď vytiahla zlomyseľnú kartu na svetlo. Keď matka zmizla, otec div nezošalel od hnevu. Predtým nebýval násilnícky, ale potom sa zmenil ako mávnutím kúzelného prútika. Palomine šaty nahádzal do stoky, jej posteľ dal rozrúbať na triesky a všetko ostatné spálil na prach. Jediné predmety, ktoré prežili jeho vyčíňanie, boli šarlátové náušnice – mamin darček pre Scarlett – a žiariaci opálový prsteň, ktorý Tella ukradla z klenotnice ihneď po matkinom odchode. Keby ho neukradla, nemala by na ňu jedínú spomienku... A konečne tajomná karta v jej ruke.

Opálový prsteň zmenil farbu krátko po jej zmiznutí: teraz žiaril purpurovými a ohnivočervenými odtieňmi. Okraje karty s Orákulom boli aj naďalej z taveného zlata, zmenil sa však obraz trblietajúci sa v jeho strede, a to nespočetnekrát. Keď Tella prvýkrát kradla kartu z matkinej truhlice, netušila, s čím má tú česť. Dokonca ani o niekoľko dní po Palominom odchode, keď pohliadla do zrkadla a videla, ako sa jej po lícach kotúľajú slzy ako hrach – presne ako to predtým ukázalo Orákulum, jej to nedošlo. Až neskôr si všimla, že každý výjav, ktorý Orákulum naznačilo, sa nakoniec skutočne stal.

Najprv šlo o bezvýznamné obrazy, ktoré spolu vôbec nesúviseli: slúžka si skúšala Telline obľúbené šaty, otec podvádzať v kartách. Lenže vízie boli čím ďalej, tým znepokojujúcejšie, až jedného dňa, hneď po Scarlettiných zásnubách s grófom, Tella zbadala naozaj prapodivný obraz.

Videla sestru odetú do snehobielych svadobných šiat zdobených rubínmi, s lupeňmi kvetov a tenučkou čipkou. No na obraze, ktorý odhalilo Orákulum, boli posiate blatom, slzami a krvou. Scarlett si držala hlavu v dlaniach a srdcervúco vzlykala.

Ten príšerný výjav nemizol celé mesiace, akoby ju karta prosila, nech zabráni sestrinej svadbe a zmení budúcnosť – niežeby Tella potrebovala, aby ju niekto nabádal. Už dlho pracovala na tom, ako spolu utiecť z otcovho područia. Jej plán zahŕňal Legendu i Caraval. Tella vedela, že Caraval je to jediné, čo by mohlo jej ostražitú sestru zlákať na pokus vydobyť si nový život. Lenže Legenda neodpovedal na žiaden z Telliných listov, rovnako, ako nikdy neodpísal Scarlett.

Obraz v Orákule však Telle poradil, aby o Legendovi zistila viac. Šušľalo sa, že maestro Caravalu pri jednej hre pred mnohými rokmi niekoho zabil, a Tella dúfala, že ak o tom niečo zistí, nakoniec sa jej podarí získať si jeho pozornosť.

Aby postúpila v pátraní, využila každú službu a láskavosť, ktorú jej ostatní dlhovali. Nakoniec jej niekto poradil, nech napíše do zariadenia s názvom Elantini najhľadanejší zločinci. Podľa všetkého šlo o podnik vo Valende, hlavnom meste Poludníkového impéria. Nikdy sa nedozvedela, o aký druh podnikania ide, ale keď sa spýtala na Legendu, dozvedela sa:

Našli sme muža, ktorý súhlasí, že Vám pomôže, ale majte sa na pozore: často vyžaduje platbu, ktorá zahŕňa viac než len peniaze.

Keď Tella požiadala o mužovo meno, odpovedal jej sám dotyčný:

Bude najlepšie, ak ho nebudeš poznať.

Priateľ

Tella si vždy myslela, že tá odpoveď znamená jediné: jej priateľ je zločinec. Ukázal sa však ako verný a bystrý dopisovateľ. Informácie o Legendovi, ktoré jej poskytol, síce neboli také, aké čakala, no dokázala ich využiť. Znovu napísala Legendovi a požiadala ho o pomoc.

A teraz uspela. Legenda odpovedal. V momente, keď súhlasil, že sestrám pomôže utiecť od otca, Orákulum namiesto uplakaného dievčaťa v špinavých svadobných šatách ukázalo Scarlett na veľkolepom plese v oslnivej róbe s rubínmi, ktorá priťahovala pohľad každého čitateľa, okolo ktorého prešla. Toto bola budúcnosť, ktorú pre sestru chcela – plná lesku a slobodných rozhodnutí.

Na druhý deň však obraz nahradila ďalšia vízia, a odvtedy sa nezmenila.

Tella netušila, či karta ukáže rovnako hrozný obrázok aj dnes. Po všetkom, čo sa počas Caravalu udialo, dúfala, že sa možno zmenila.

Zobrazenie však bolo stále rovnaké.

Tella cítila, ako stráca dych a spolu s ním aj všetky nádeje.

Karta stále ukazovala jej matku. Pripomínala zúboženejšiu podobu Zajatej dámy z kariet osudu: zakrvavená žena stojaca za hrubými železnými mrežami vnútri pounurej väzenskej cely.

Táto neutešená budúcnosť Tellu prinútila, aby sa znova obrátila na svojho priateľa a poprosila ho, či by jej nepomohol nájsť matku. Už v minulosti po nej pátrala, ale jej snahy nikam nevedli. Naproti tomu jej priateľ, ktorý nežil na odľahlom ostrove ako ona, mal určite lepšiu predstavu, ako podobné pátranie uskutočniť, a disponoval aj príslušnými metódami.

Jeho odpoveď poznala naspamäť.

*Najdrahšia Donatella,
podnikol som určité kroky vo veci Tvojej
žiadosti, a zakrátko som narazil na slúbnú
stopu. Matku si, podľa môjho názoru,
nemohla nájsť preto, že Paloma nie je*

jej skutočné meno. Bohužiaľ, nemôžem sprostredkovať stretnutie, kým mi nezaplatíš za informáciu o Legendovi, maestrovi Caravalu.

Pre prípad, že by si zabudla, zopakujem, že potrebujem Legendovo pravé meno. Všetci ostatní, ktorých som touto úlohou poveril, zlyhali. Ty však stráviš nejaký čas na jeho súkromnom ostrove, a tak nepochybujem, že uspeješ. Hneď ako budeš poznať jeho meno, môžeme prebrať platbu za nájdenie Tvojej matky.

Priateľ

Informácia o matkinom mene bola prvou novinkou, ktorú sa Tella za posledných sedem rokov dozvedela, a vzbĺka v nej iskrička číročistej nádeje. Netušila, na čo jej priateľ potrebuje Legendovo meno – pre seba alebo ako informáciu pre ďalšieho zákazníka, ale nezáležalo jej na tom. Vedela, že urobí všetko pre to, aby odhalila jeho totožnosť. Verila, že ak to dokáže, konečne znovu uvidí svoju matku. Koniec koncov jej priateľ ešte nikdy nesklamal.

„Dobrý bože!“

Tella vzhliadla. Scarlett sa medzitým vrátila do izby a zízala pred seba s vyvalenými očami. „Kde si prišla k všetkým tým minciam?“ Ukázala na otvorený kufrík.

Pri slove *mínce* sa Telline myšlienky otočili iným smerom. Jej priateľ priložil k svojmu poslednému listu falošný peniaz. Ten tu chýbal! Asi jej vyklzol z vrecka, keď sa s Dantom potáčala lesom.

Musí sa tam vrátiť a mincu nájsť. Schovala Orákulum a vyrazila k dverám.

„Kam ideš?“ zvolala na ňu sestra. „Nehovor mi, že si všetky tie peniaze ukradla!“

„Neboj sa,“ uškrnula sa Tella. „Vzala som ich otcovi a ten si myslí, že som mŕtva.“

Vyrútila sa z izby skôr, než sa Scarlett zmohla na akúkoľvek odpoveď.

O ďalšiu chvíľu už stála na ulici lemovanej obchodíkmi pripomínajúcimi škatule na klobúky. Vtom si uvedomila, že je bosá, a došlo jej, aká je to chyba.

„Panebože!“ zajačala. Bola len na polceste k lesu a už tretíkrát na niečo narazila palcom. Teraz však takmer prisahala, že z dlažby vyskočil kameň a schválne zaútočil na jej bosú nohu. „Prisahám, ak ma ešte raz udrie ďalší, utoším vás v oceáne, kde si s vamiorské panny vytrú...“

Vtom začula tlmený, hlboký a znepokojivo povedomý smiech.

Povedala si, že sa neobráti, nepodľahne zvedavosti. Avšak akýkoľvek zákaz, aj keď z jej vlastných úst, ju vždy donútil, aby urobila presný opak.

Opatrne sa obzrela cez plece a okamžite to oľutovala.

Po druhej strane tichej ulice si vykračoval Dante a pobavené ju pozoroval.

Tella sa rýchlo otočila. Dúfala, že keď si ho nebude všímať, nepôjde k nej a bude predstierať, že nevidel, ako kričí na dlažobnú kocku.

No on vzápätí prešiel cez ulicu. Zámerne sa naparoval ako páv, napínal svoje nemožne dlhé nohy a tajnostkársky sa usmieval od ucha k uchu.

Tella cítila, ako jej zviera žalúdok. Nahovárala si, že je to od hladu, lebo od rána nič nejedla. Preletela Danteho pohľadom. Možno strávil noc v lese, ale na vyleštených topánkach sa neprilepilo ani stebielko trávy. Oblečený v atramentovo čiernych šatách s precízne uviazanou kravatou vyzeral ako temný anjel bez krídiel, ktorého zvrhli z nebies, on však pristál priamo na nohách.

Tella si uvedomila, ako ju pri včerajšej slávnosti oslovil, a hneď sa dostavil ten istý zvieravý pocit ako vtedy. Keď ho prvýkrát pozdravila, odpovedal jej nezáujmom – vlastne si ju sotva všimol. Potom ho však pristihla, ako ju ukradomky sleduje z druhého konca miestnosti, až sa znenazdajky objavil po jej boku a pobožkal ju tak, že sa jej skoro podlomili kolená.

„Fakt dojemná reč, nenechaj sa rušiť,“ zaškľabil sa, čím ju vytrhol z rozjímania. „V každom prípade som už počul oveľa pestrejšie nadávky.“

„Vysmievaš sa mi?“

„Nepovedal som ti, ako rád mám neslušné slová?“ zamrmľal podmanivo tmeným hlasom a stuhy na jej šatách sa zavlnili vzrušením.

Lenže toto bol Dante a takto hovoril so všetkými dievčatami. Obdaroval ich zničujúcimi úsmevmi, šepkal im nemravné, lákavé slová, až si samy rozopli blúzku či nadvihli sukne. A potom sa správal, akoby neexistovali. Podobných príbehov si počas Carvalu vypočula viac ako dosť, preto si bola istá, že s ňou po včerajšej noci už neprehovorí. Nakoniec, to by jej aj vyhovovalo.

Tella sa bozkávala rada a pred časom by sa možno nechala zlákať aj na niečo viac. Problém bol v tom, že niečo viac so sebou často prinášalo aj hlbšie city, napríklad lásku. A s tou nechcela nič mať, dávno vedela, že jej nie je súdená. A tak sa bez okolkov bozkávala s toľkými mladíkmi, s koľkými sa jej zachcelo – ale vždy len raz.

„Čo chceš?“ spýtala sa.

Snažil sa nedať na sebe nič znať, ale v jeho očiach zazrela, že ho jej príkrosť zaskočila. Vľúdne odpovedal: „Toto si minulú noc vytratila v lese.“ Natiahol k nej svoju širokú dlaň, v ktorej sa ukázala hrubá mosadzná minca s razením pripomínajúcim polovicu tváre.

Jej peniaz! Tella mala čo robiť, aby po ňom neskočila. No vedela, že prílišná dychtivosť by sa jej nevyplatila.

„Vďaka, že si ho zobral,“ odvetila chladne. „Nemá žiadnu cenu, ale nosím ho ako talizman pre šťastie.“

Natiahla sa poň.

Dante stiahol dlaň, mincu vyhodil do vzduchu a znovu ju chytil. „Zaujímavý talizman!“ Odrazu sa zatváril

oveľa vážnejšie, zvráštil husté obočie a s prižmúrenými, temnými očami znovu a znovu otáčal peniaz v potetovaných prstoch. „Na Caravale som už videl všeličo, ale ešte som nestretol nikoho, kto by jednu z tých mincí nosil ako amulet pre šťastie.“

„Asi sa rada odlišujem.“

„Alebo nemáš poňatia, čo je ten peniaz zač.“ Jeho hlas znel zrazu ešte pobavenejšie.

„A čo to podľa teba je?“

Znovu vyhodil mincu do vzduchu: „Vraj ju kovali strážcovia osudu. Ľudia ich nazývali *mincami nešťastia*.“

„Takže nie div, že nikdy nefungovala,“ odvetila. Nútene sa zasmiala, ale v duchu si nadávala, že bola taká pochabá a nespoznala, s akým predmetom má tú česť.

Odvtedy, čo objavila matkine karty, bola strážcami osudu doslova posadnutá. Kariet bolo tridsaťdva: šesťnásť smrteľných bytostí, osem miest a osem predmetov. Každý strážca osudu mal jednu zvláštnu schopnosť. Vravelo sa, že ich nemôže zabiť žiadny smrteľník a že sú oveľa rýchlejší a silnejší než obyčajní ľudia.

Pred mnohými a mnohými stáročiami, dávno predtým, než zmizli, panovali nad väčšinou krajiny ako krutí bohovia. Tella o nich veľa čítala, a preto vedela aj o minciach nešťastia. To by však Dantemu nikdy nepriznala, nechcela vyzeráť ako hlupaňa. A tak ho nechala, nech hovorí.

„Ľudia im hovorili mince nešťastia, pretože taký peniaz neveštil nič dobré,“ vysvetľoval. „Vraj mali magic-kú schopnosť určiť, kde sa nachádza osoba, ktorá ich

našla. Strážcovia osudu ich potajomky strkali do vreciek svojich sluhov, milencov a ďalších ľudí, ktorých chceli sledovať či ovládať. Ešte nikdy som takú mincu nedržal v ruke, ale počul som, že keď ju roztočíš, spoznáš, ktorej sudičke patrila.“

Položil peniaz na kraj neďalekej lavičky.

Tellu nepríjemne zamrazilo. Dante bol očividne zbehlý aj v menej známych oblastiach histórie, netušila však, či takisto ako ona skutočne verí v strážcov osudu.

Panna Smrť vraj predvídala stratu milovanej osoby alebo člena rodiny. Len pár dní na to, čo Tella vzala jej kartu ukazujúcu dievča s hlavou uväznenou v perlovej klietke, jej matka zmizla. Pomyslenie, že by niečo také spôsobila otočená karta, bolo detinské, lenže nie všetky detinské myšlienky boli chybné. Napokon, matka ju varovala, že strážcovia osudu dokážu poriadne zamiešať karty budúcnosti. A Tella na vlastné oči sledovala, ako Orákulum znovu a znovu predvída veci, ktoré sa nakoniec vskutku stali.

A tak zadržala dych, keď Dante roztočil peniaz.

Vrz, vrz, vrz.

Minca sa krútila, kým sa rytiny po oboch jej stranách ako kúzlom zliali v jediný obraz a utvorili kruto povedomý výjav. Podmanivý mladý muž s krvavými ústami a ničiteľským úškrnom. Tella si mimovoľne predstavila, ako norí zuby do ľudských srdc a pritláča pery k pretrhnutým žilám.

Obraz nebol veľký, videla ho však jasne. Krutý mladík s jednou rukou, v ktorej zvieral dýku výstražne zdvihnu-

tú k špicatej brade, a s očami, z ktorých sa mu rinuli slzy rovnako červené ako krv v kútiku úst.

Srdcový princ.

Symbol neopätovanej lásky a nenapraviteľných chýb Tellu odjakživa naplňal hrôzou, ale tiež jej nejakým zahadným spôsobom učaroval.

Scarlett bola v detstve posadnutá Caravalom, ale sestre uhranul práve Srdcový princ. Od chvíle, keď si ho vytiahla z balíčka matkiných osudových kariet, jej nedal spať.

Povesti naznačovali, že pre bozky Srdcového princa stojí za to zomrieť, a Tella často premýšľala, akú má asi taký bozk smrti chuť. Lenže ako dospievala a počet chlapcov, s ktorými sa bozkávala, utešene rástol, uvedomila si, že žiadny bozk nie je taký lahodný, aby zaň dobrovoľne položila život. Usúdila, že príbehy o Srdcovom princovi sú iba výmysly, ktoré majú vykresliť strasti a nebezpečenstvo zamilovanosti.

Hovorili aj o tom, že Srdcový princ nie je schopný lásky, pretože jeho srdce sa pred mnohými rokmi zastavilo. K životu ho mohla prebudiť iba jedna osoba: tá, ktorá mu bola súdená. Šírilo sa, že iba tá, jeho jediná slabosť, prežije jeho bozk, ktorý inak každého zahubí, a pri jej hľadaní Princ zanechá po sebe horu mŕtvych tiel.

Tella opäť cítila, ako ju mrazí. Vzápätí prikryla krútiaci sa peniaz dlaňou.

„Predpokladám, že Princa nemáš v oblube,“ nadhodil Dante.

„Vyzeralo to, že tá minca každú chvíľu spadne na zem, a ja som ju nechcela naháňať po ulici.“

Dante zvesil kútiky úst – pochybovačnejšie už vyze-
rať nemohol.

Telle však neuniklo, že o Srdcovom princovi sa zmie-
nil tak, akoby on aj ostatní strážcovia osudu stále brázdi-
li ríšu, hoci z nej v skutočnosti zmizli pred viac než sto-
ročím.

„Neviem, prečo máš ten peniaz,“ vyriekol, „ale buď
opatrná. Z vecí, ktoré prešli rukami strážcov osudu, ni-
kdy nevzišlo nič dobré.“ Očami vzhliadol k oblohe, akoby
ich strážcovia osudu špehovali.

A potom, skôr než sa Tella zmohla na jediné slovíč-
ko, sa sebavedomým krokom vybral preč. Zostala mera-
vo stáť na ulici s obávanou mincou v dlani a s pocitom,
že pre tohto vábivého muža znamenala viac, než dal na
sebe znať.

Tella sa pristihla, ako dumá nad neopätovanou láskou a bozkami, pre ktoré sa oplatí zomrieť, a zároveň roztáča mincu rovnako ako predtým Dante. Prečo by jej priateľ posielal relikviu z dávnych bájí? Azda nie preto, že jej nedôveruje a chce ju mať pod dohľadom?

Možno bola vzácna minca darom, ktorým jej chcel pripomenúť, aký vynaliezavý dokáže byť, keď ide o získavanie vecí, ktoré väčšina ľudí ťažko objaví – upomienkou, že ako jediný dokáže nájsť jej matku.

Vtom niekde zazvonil zvonček. Bol to slabučký, sotva postrehnuteľný zvuk, no Tella rýchlo zobrala mincu a pozrela na druhý koniec ulice. Z jedného obchodíka rozšafným krokom vyšiel nejaký muž. Pohľadom prešla od tmavočervených pruhov na jeho saku k živým očiam, zelenším než brúsený drahokam.

Cítila, ako ju zaplavuje karmínový hnev.

Toho mladíka poznala. Teraz, keď Caraval skončil, už nenosil pásku cez oko, ale stále mal tie isté atramentovo

čierne vlasy, aristokratické oblečenie a na tvári neuveriteľne márnivý výraz. Bol to gróf Nicolas d'Arcy, Scarlettin niekdajší snúbenec.

Tella zaľala päste, nechty sa jej zaryli do dlaní. Oficiálne sa s grófom stretla len raz, ale počas Caravalu ho niekoľkokrát tajne pozorovala. Videla, ako dychtivo stíha jej sestru, dopočula sa, že ak by ju chytil, bol by schopný vykonať nevysvetliteľné veci, len aby si ju udržal. Našťastie, Scarlett sa podarilo utiecť, ale Tella by toho ničomníka zahrdúsila, otráвила či mu aspoň zohavila tú jeho peknú tvár, keby jej Legenda v jednom liste nepohrozil, že jej sestru vyradí z hry, ak Tella vystúpi z úlohy alebo bude akokoľvek zasahovať do vecí.

A tak bola nútená len nečinne sa prizerať.

Lenže teraz bola hra na konci a ona si mohla robiť, čo chcela.

Od grófa ju v tejto chvíli delilo len niekoľko obchodov, práve sa vykrúcal pred jedným z výkladov, takže si ju nevšimol. Vedela, že by bolo múdre vkĺznuť do bočnej uličky a zmiznúť, aby sa nedozvedel, že je stále nažive.

No Tella nehovorila len tak do vetra, keď predtým pochybovala, že by ju gróf spoznal, aj keby k nemu prišla a udrela ho do tváre. A za to, čo vyviedol jej sestru, si zaslúžil oveľa viac než len výchovnú facku. Škoda, že nemala so sebou jed.

Pikradla sa o niečo bližšie. Možno ho poriadne napokope a... Vtom jej niekto zakryl ústa a druhou rukou ju zovrel v páse. Kopala a zmietala sa, čo však útočníkovi nezabránilo odtiahnuť ju do úzkej tmavej uličky.

„Nechaj ma!“

Potkla sa, keď ju ruky znenazdajky pustili.

„No, len pokoj,“ ozval sa tlmený hlas s melodickým prízvukom. „Neublížim ti, ale neutekaj.“

Prudko sa otočila. Vlasy mal stále rozstrapatené od Scarlettiných prstov, jeho oči však už nepripomínali tekutý jantár ako v prítomnosti jej sestry. Žmúril a nemilosrdne si ju premeriaval.

„Julian? Doparoma, čo to robíš?“

„Snažím sa ti zabrániť, aby si urobila chybu, ktorú budeš neskôr ľutovať.“ Rýchlo uprel zrak k červenej tehlovej stene v uličke, kam ju zavliekol, a potom smerom k ulici, kde stál opovrhnutiahodný gróf Nicolas d'Arcy.

„Nie,“ odsekla Tella. „Som si úplne istá, že táto chyba by mi priniesla iba potešenie. A prekvapuje ma, že tiež nemáš chuť poriadne mu naložiť za to, že dovolil otcovi, aby sa k tebe správal tak zle.“ Očami skĺzla na rozšklabenú jazvu ťahajúcu sa od kútika oka až k sánke. Ak účastníci Carvalu pri hre zomreli, po jej skončení mohli znova ožiť, ale utržené jazvy im zostali. Tella začula, že sestrin snúbenec nečinne stál obďaleč a ani nepohol brvou, keď Tellin otec porezal Julianovi tvár.

Julian zaškrípal zubami. „Ver mi, nie je to prvýkrát, čo mám chuť vyprášiť Armandovi kožuch, ale...“

„Armandovi?“ prerušila ho. Nie gróf. Ani Nicolas. Ani d'Arcy alebo ten špinavý, prehnutý naničhodník Nicolas d'Arcy. Povedal Armando. „Prečo mu hovoríš Armando?“

„Z toho, ako sa tváriš, ti to už najskôr došlo. Armando s tvojou sestrou nikdy zasnúbený nebol. Pracuje pre Legendu rovnako ako ja.“

Tella sa div nepodlomili bosé nohy, keď si spomenula na zásadu Caravalu: *Pamätajte, je to len hra. Chceme, aby ste ňou boli unesení, ale dávajte pozor, aby ste sa nenechali uniesť až príliš...*

Ten ničomník. Bola presvedčená, že je voči podobným kúzlam odolná, pretože si s Legendom dopisovala, keď hru plánoval, ale očividne sa mýlila. Legenda ju oklamal rovnako ako všetkých ostatných. Nikdy si neuvedomila, že snúbenca jej sestry mohol pokojne zastat' nejaký herec.

Legenda si svoje meno vybral sám, ale skutočne si ho zasluhoval. Tella rozmýšľala, či jeho hry niekedy skončia alebo či je svet Caravalu bludiskom, v ktorom sa prelína fantázia so skutočnosťou. A tí, ktorí sa v ňom stratia, navždy uviaznu niekde medzi.

Julian stál oproti nej a šúchal si krk. Vyzeral skôr nervózne než kajúčne. Často konal nerozvážne a impulzívne a Tella pochybovala, že si riadne rozmyslel, čo spôsobí tým, keď jej povie pravdu. Najskôr proste len videl, ako sa chystá vrhnúť na Armanda, a tak zareagoval.

„Moja sestra o tom nemá ani poňatia, však?“

„Nie,“ priznal Julian. „A bol by som rád, keby to zatiaľ tak zostalo.“

„Chceš, aby som jej klamala?“

„Nebolo by to prvýkrát.“

Tella sa naježila: „Urobila som to len pre jej dobro.“

„To isté platí aj teraz.“ Julian si zložil štíhle ruky na prsiach a oprel sa o tehlový múr.

V tej chvíli k nemu Tella necítila ani štipku náklonnosti. Za to, čo povedal, ho nenávidela. Vyhlásiť, že niečo robíte pre niečie dobro, obvykle znamená, že sa snažíte obhájiť nejaké zlo. Lenže prišla s tým ako prvá, a tak mu za to ťažko môže teraz vynadať.

„O pár dní odplávame do Valendy,“ pokračoval. „Čo myslíš, že urobí tvoja sestra, ak zistí, že svojho skutočného snúbenca pri Caravale vôbec nestretla?“

„Bude ho chcieť nájsť,“ priznala. Keďže Valenda bola jeho domovom, bolo to jednoduché. Tella to nikdy nechápala, ale Scarlett sa za toho muža naozaj chcela vydať, aj keď nikdy nevidela ani jeho portrét. Vždy si ho predstavovala v tom najružovejšom svetle, hoci mala iba jeho nudné listy bez štipky skutočnej romantiky.

Scarlett by pravdepodobne tvrdila, že grófa hľadá len zo zvedavosti, ale Tella dobre poznala svoju sestru. Kde-si hlboko vnútri by mala pocit, že mu musí dať šancu, a to by mohlo mať katastrofálne následky. Znovu si spomenula na sestru vzlykajúcu v zakrvácaných svadobných šatách. Z toho, čo ukazovalo Orákulum, sa síce zdalo, že túto budúcnosť vymazala, ale stále nebolo vylúčené, že by k tomu mohlo dôjsť.

„Scarlett nepoteší, keď sa dozvie, že si jej klamal,“ podotkla.

„Beriem to tak, že o ňu bojujem,“ odvetil a rukou si prešiel po tmavom strnisku. Vyzeral ako chlapec, ktorý až príliš dychtí vrhnúť sa do pouličnej bitky, ale Tella

z jeho slov vycítila skutočné odhodlanie. Stále si nebola istá, či Julianova náklonnosť k sestre vydrží, ale v tomto okamihu verila, že Julian skutočne prekročí akúkoľvek morálnu hranicu, len aby nadobro získal jej srdce. Bolo to zvláštne, ale odrazu mu dôverovala o trochu viac.

Bolo by to ľahšie odmietnuť, aspoň by si Scarlett nerobila starosti, že Tella vo Valende narazí na grófa. Ten skutočný totiž jej tvár nikdy nevidel. Aj keď povedať sestre pravdu by mnohé uľahčilo, bolo to jednoducho priveľmi riskantné. Keby sa Scarlett predsa len náhodou vydala za grófa, svadba by skončila zlomeným srdcom a skazou. Tak to aspoň veštilo Orákulum, ktoré jej ešte nikdy neklamalo.

„Tak dobre,“ súhlasila nakoniec. „Sľubujem, že jej o Armandovi nepoviem.“

Julian sotva badateľne prikývol, akoby vedel, že sa Tella rozhodne klamať s ním.

„Bez ohľadu na to, čo som urobila pri Caravale, nerada ju klamem.“

„Ale keď s tým raz začneš, je ťažké prestať.“

„Takže tak? Tráviš toľko času klamstvom, že nedokážeš hovoriť pravdu?“ vyriekla úsečnejšie, než zamýšľala, no Julian – nech mu je to pripísané k dobru – zachoval pokoj.

„Caraval ti môže pripadať ako lož, ale je to môj život – moja pravda. Posledná hra bola pre mňa rovnako skutočná ako pre tvoju sestru. Ona bojovala o teba, ja zas o ňu.“ Hlas mu náhle zdrsnel. „Možno som jej klamal, kto som, ale moje city k nej sú skutočné. Musím s ňou stráviť viac

času, než sa dozvie niečo, pre čo by o mne mohla pochybovať,“ dodal a n a chvíľu sa odmlčal.

„A ak uvidí, že Armando je stále na ostrove?“

„Legenda ho spolu s niekoľkými ďalšími hercami posielala do Valendy o pár dní skôr.“

Aké pohodlné.

„Budem však od teba chcieť láskavosť,“ vyhlásila Tella, ktorej v tej chvíli niečo napadlo.

Julian mierne naklonil hlavu, akoby to zvažoval. „Akú láskavosť?“

„Chcem poznať Legendovo skutočné meno. Kto je Legenda *naozaj*?“

Ešte ani neskončila a Julian sa zasmial. „Nehovor mi, že ho tiež miluješ.“

„Nie som hlúpa, aby som sa doňho zamilovala.“

„To je dobre. A nie,“ pokračoval a prestal sa smiať, „čo ponúkaš, nie je ani trochu spravodlivý obchod, a aj keby bol, Legendovo meno ti povedať nemôžem.“

Tella si zložila ruky vbok. V skutočnosti nečakala, že jej odpovie. Tých pár hercov, ktorých mohla vyspovedať, tiež reagovalo rovnako. Smiali sa a uškŕňali, niektorí ju úplne ignorovali. Najskôr preto, že väčšina z nich nemala o Legendovej skutočnej totožnosti ani poňatia. Ale Julianova odpoveď bola dosť iná na to, aby v nej rozdúchala iskričku nádeje, že konečne našla niekoho, kto vie viac.

A tak to skúšala ďalej: „Ak mi nemôžeš povedať jeho meno, pošli ma za niekým, kto to urobí, inak sa nedohodneme.“

Teraz sa už netváril pobavene. „Legendova totožnosť je jeho najstráženejšie tajomstvo. Na tomto ostrove ti to neprezradí nikto.“

„Tak to asi budem musieť povedať Scarlett o Armandovi,“ zamierila von z uličky.

„Počkaj...“ schytil ju za zápästie.

Len ťažko dokázala potlačiť úsmev. Julian bol očividne zúfalý.

„Ak mi sľúbiš, že jej nepovieš o Armandovi, dám ti meno herca, ktorý ti možno dokáže odpovedať na niektoré otázky.“

„Možno?“

„V Caravale je od samého začiatku a vie toho veľa. Informácie však nedáva zadarmo.“

„Keby áno, ani by som mu neverila. Povedz, ako sa volá, a sme si kvit.“

„Je to Nigel,“ zašepkal. „Legendov veštec.“

Tella sa s Nigelom nikdy nestretla, no vedela, o koho ide, pretože mladík bol skrátka neprehliadnuteľný. Každý centimeter jeho pokožky vrátane tváre pokrývalo jasné, akoby živé tetovanie, pomocou ktorého predvídal budúcnosť. Z Julianových slov sa zdalo, akoby tu v skutočnosti nebol kvôli hráčom Caravalu, ale pre to, aby informoval Legendu o všetkom, čo sa okolo deje.

„Buď opatrná,“ riekol, akoby Tella potrebovala ďalšie varovanie. „Veštcí nie sú ľudia ako ty alebo ja. Vidia svet taký, aký by mohol byť, a niekedy sa snažia usporiadať veci podľa vlastného poriadku.“

Vo vzduchu bolo cítiť soľ a tajomstvo. Tella sa zhlboka nadýchla a dúfala, že večer je pretkaný tým istým kúzlom, ktoré panovalo na Legendovej lodi *Esmeralda*.

Z nej totiž mágia doslova sálala. Dokonca aj napnuté plachty vyzerali ako začarované. Vo dne boli jasne červené, ale v noci sa trblietali ako striebro alebo plášť kúzelníka, ktorý svetielkuje prísľubom tajov. Práve tieto tajomstvá sa Tella rozhodla dnešnej noci odhaliť.

Kdesi nad jej hlavou zaznel pijanský smiech a ona sa hlbšie ponárala do útrob plavidla, ktoré skrývalo veštea Nigela. Prvú noc na lodi urobila chybu, že zaspala a neuvedomila si, že Legendovi herci vstávajú v iný čas než ostatní, aby sa pripravili na nadchádzajúci Caraval. Vo dne podriemkavali a pri západe slnka sa budili ako upíri.

Prvý deň na *Esmeralde* sa dozvedela, že Nigel na lodi naozaj prebýva, ale dosiaľ naňho nenarazila. Vrzgajúce chodby v podpalubí boli ako mostíky Caravalu: v rôznych hodinách viedli na rôzne miesta, takže bolo ťažké

odhadnúť, kto býva v ktorej kajute. Tella premýšľala, či loď takto navrhol Legenda alebo či šlo o nepredvídateľnosť kúziel.

Predstavila si Legendu s cylindrom na hlave, ako sa tej otázke smeje. Maestro Caravalu bol tajomný, bol zosobnením mágie, bolo teda nemysliteľné, že by moc kúzel prevýšila tú jeho.

Keď prvý raz dorazila na Isla de los Sueños, Legendu videla úplne v každom. Julian mal toľko tajomstiev, že chvíľu uvažovala, či ním nie je on, lenže potom zomrel. Caspar so žiarivými očami a zvučným smiechom sa Legendovej úlohy zhostil v poslednej hre a miestami bol taký presvedčivý, až Tella pochybovala, že to skutočne len hrá. A Dante? Možno až príliš pekný na to, aby mohol byť skutočný, vyzeral tak, ako si Legendu predstavovala odjakživa. V duchu videla jeho široké plecia v dokonalom, na mieru šitom čiernom fraku a zamatový klobúk zatieňujúci jeho tvár. Čím viac však o Legendovi rozmýšľala, tým viac dumala nad tým, či vôbec nosí cylinder. Akoby to bol len ďalší predmet, ktorý mal zvieŕť ľudí na nesprávnu stopu. Možno bol Legenda len nehmotná mágia a Tella ho nikdy nestretla.

Loď sa rozhodla na vlnách a nočný vzduch preľal hlasný smiech.

Tella zmeravela.

Smiech utíchol, ale vzduch v stiesnenej chodbe sa zrazu zmenil. Pôvodnú arómu soli a dreva vystriedala ťažká sladkastá vôňa ruží.

Na obnažených ramenách jej naskočili zimomriavky.

Pri nohách sa jej odrazu objavila kôpka ružových lístkov, ktoré vytvorili lákavú cestičku ubiehajúcu kamsi do neznáma.

Tella možno netušila, aké je Legendovo pravé meno, vedela však, že má rád červenú farbu, ruže a hry.

Ale čo ak sa s ňou práve teraz iba zahráva? Vie, čo má za lubom?

Zimomriavky sa rozšírili na hrdlo a šiju, keď kráčala v úplne nových topánkach po krehkých kvietkoch. Ak Legenda naozaj poznal jej úmysly, bolo nepravdepodobné, že by ju viedol správnym smerom – no napriek tomu sa ružovým lupeňom nedalo odolať. Viedli k dverám, pri okraji ktorých žiarilo medené svetlo.

Tella stlačila kľučku. Svet sa premenil na záhradu, raj stvorený z kvitnúcich rastlín a opojnej romance. Steny sa spriadali z mesačného svetla, strop bol utkaný z ruží skláňajúcich sa k stolu v strede miestnosti, ktorý bol plný tanierikov s tortičkami, svietnikov a šumivého medového vína.

No nič z toho nebolo pre ňu.

Kdeže, toto patrilo Scarlett. Tella nevedomky vkĺzla do sestrinho milostného príbehu, ktorý bol taký romantický, až ju z neho skoro rozboleli oči.

Scarlett stála na druhom konci komnaty. Jej rubínové šaty žiarili viac ako všetky kvetiny, a keď hľadela na Juliana, jej belostná pleť súperila s ostrým žiarivým svetlom mesiaca.

Obaja sa nedotýkali ničoho, len seba. Scarlett tísila pery k Julianovým a mladík ju objímal okolo drieku, akoby konečne našiel to, po čom odnepamäti túžil.

Práve preto bola láska taká nebezpečná. Láska premenila svet na lákavú záhradu, takú lákavú, že ľahko zabudnete, že lupene ruží sú rovnako pominuteľné ako city – nakoniec zvädnú a zomrú, zostanú po nich len trne.

Tella sa odvrátila a odstúpila od dverí, než jej napadla ďalšia krutá myšlienka. Scarlett si toto šťastie zaslúžila. Možnože vydrží. Možno sa ukáže, že si ju Julian predsa len zaslúži a dodrží svoje sľuby. Rozhodne sa zdalo, že sa snaží.

Na rozdiel od Telly jej sestra neobrátila kartu Srdcového princa, takže nebola odsúdená na neopätovanú lásku.

Keď za sebou zatvorila dvere, chodba sa opäť premenila. Cestička z kvietkov sa stratila a objavilo sa nové lákadlo, tentoraz v podobe dymu s vôňou kadidla. Táto aróma vždy sprevádzala Nigela.

Tella znovu cítila, že sa s ňou Legenda pohráva, keď kľukatiaci sa dym náhle utvoril siluetu rúk a pokynul jej k neďalekým otvoreným dverám.

Po vkročení jej pokožku zaliala horúcosť. Voskovožlté sviece ožarovali kraje miestnosti, v strede ktorej, rozvalený na posteli pokrytej zamatovým plédom farby slivkového vína, ležal Nigel. Pery lemované tetovaním modrého ostnatého drôtu mal rozťahnuté v širokom úsmerne, ktorý skôr než úsmev pripomínal prázdnu pascu.

„Hovoril som si, kedy ma asi navštívite, slečna Dragnová,“ pokynul jej, aby sa oprela o horu vankúšov ozdobených strapcami vršiacu sa na konci vyvýšeného pódia. Ako pri Caravale, aj teraz mal na sebe len hnedý

bedrový pás, a vystavoval tak na obdiv všetky svoje blýskavé tetovania.

Tella uprela zrak na cirkusové scény na jeho tučných nohách. Upútal ju obraz ženy s pierkami namiesto vlasov, ktorá tancovala s vlkom v cylindri. Keďže nechcela, aby jej Nigel obrázok vyložil, rýchlo odvrátila pohľad, len aby vzápätí očami zavadila o puknuté čierne srdce, ktoré mal vytetované na paži.

„Čo pre vás môžem urobiť?“ spýtal sa.

„Nechcem predpovedať budúcnosť, chcem sa dozvedieť niečo o Legendovi.“

Tetované hviezdy okolo Nigelových očí sa dychtivo zaleskli ako mokrý atrament. „Koľko ste ochotná zaplatiť za takú informáciu?“

Tella vytiahla vrečko plné mincí.

Nigel zavrtel hlavou. Bolo jasné, že peniaze neprijme. Vo svete Caravalu neboli mince uprednostňovaným spôsobom platby.

„Zvyčajne hráme raz ročne a potom máme celé mesiace na zotavenie,“ riekol. „Tentoraz nám Legenda nedal ani týždeň.“

„Žiadne dni môjho života nedostanete.“

„Nechcem váš život, ale váš odpočinok.“

„A koľko?“ spýtala sa prezieravo. Nebolo to prvýkrát, čo niekoľko dní nespala. Vzdať sa pár nocí spánku sa nezдалo ako príliš veľká obeta. Lenže tak to s tými dohodami bolo vždy. Legendovi herci sa tvárili, akoby platby boli len bezvýznamnými nepríjemnosťami, ale také jednoduché to nikdy nebolo.

„Vezmem si od vás toľko, koľko vám dám,“ odvetil. „Čím viac otázok zodpoviem, tým viac odpočinku dostanem. Ak vám moje odpovede budú nanič, o nič neprídete.“

„A kedy mi zoberiete spánok?“

„Vo chvíli, keď opustíte túto miestnosť.“

Tella si dala záležať, aby zvážila jeho ponuku zo všetkých strán. Bolo dvadsiateho štvrtého večer a do Valendy mali doraziť dvadsiateho deviateho ráno. To znamenalo ešte štyri dni plavby. Nevedela, o koľko spánku ju pripraví, bolo však možné, že po príchode do Valendy bude úplne vyčerpaná. Ak jej však poskytne dôležitú informáciu o Legendovi, bude to stať za to.

„Dobre, ale spánok mi môžete vziať len počas plavby. Keď dorazíme do Valendy, necháte ma na pokoji.“

„To pôjde,“ Nigel sa natiahol a zo stolíka pri posteli zobral štetec a malý kotlík plný oranžovej tekutiny. „Nastavte zápästie, aby sme tú dohodu stvrdili.“

Tella zaváhala. „Nenamaľujete mi tam nič trvalé, však?“

„Všetko zmizne v okamihu, keď mi dlh splatíte v plnej výške.“

Natiahla ruku. Nigelove pohyby boli skúsené, jeho chladný štetec sa vrtel a tancoval po jej pokožke, akoby namiesto plátna odjakživa používal časti ľudského tela.

Keď skončil, gánil na ňu pár očí presne takých ako tie jeho. Boli guľaté, farby lieskových orieškov. Na moment by skoro prisahala, že ju prosia, nech sa k ničomu nezaväzuje. No prísť o trošku spánku sa videlo byť bezvýznamnou obeťou, ak jej prinesie poznatok potrebný na

splatenie dlhu priateľovi a raz navždy učiní koniec sedemročnému utrpeniu začatému v deň, keď jej matka odišla.

„A teraz,“ ozval sa Nigel, „čo by ste rada vedeli?“

„Chcem poznať Legendovo skutočné meno, ktoré používal predtým, než sa stal maestrom Caravalu.“

Nigel si prešiel prstami po perách lemovaných ostnatým drôtom. Na špičke prsta sa mu objavila kvapka krvi. Alebo ju tam mal vytetovaný?

„Legendovo meno vám prezradiť nemôžem, aj keby som chcel,“ vyhrkol. „Toto tajomstvo nemôže vyjaviť žiadny z jeho hercov. Jeho sila pochádza od tej istej čarodejnice, ktorá pred stáročiami vyštvála zo sveta strážcov osudu. Jeho mágia je prastará, staršia než on sám, a všetkých zaväzuje mlčanlivosťou.“

Nikto síce presne nevedel, prečo strážcovia osudu odišli a nechali vládnuť ľuďí, no šuškalo sa, že ich premohla mocná čarodejnica. Tella však ešte nepočula, že tá istá čarodejnica darovala Legendovi jeho silu.

„To mi o Legendovej totožnosti nič neprezradí.“

„Ešte som neskončil,“ uškrňal sa Nigel. „Chcel som vám povedať, že jeho mágia bráni vysloveniu alebo prezradeniu tohto mena – môžete ho ale vyhrať.“

Po Telle akoby prebehlo tisíc pavúčích nôžok. Jedno z maľovaných očí na jej zápästí sa začalo zatvárať. Viečko rýchlo kleslo, takže mala pocit, akoby jej dochádzala platobná mena. Zároveň však cítila, že želanú odpoveď má na dosah.

„A ako ho vyhrám?“ zareagovala rýchlo.

„Musíte sa zúčastniť na budúcom Caravale. Ak vyhráte, postavíte sa Legendovi tvárou v tvár.“

Skoro by prisahala, že keď Nigel zmĺkol, jedna z hviezd vytetovaných okolo jeho očí sa zachvela a spadla. Najskôr za to mohol všetok ten dym a prenikavé kadidlo. Museli ju omámiť, pretože jej pripadalo, že sa tetovania pohybujú.

V tej chvíli mala vstať a odísť. Očné viečka na jej zápästí boli viac ako spolovice zatvorené a ona mala odpoveď, ktorú potrebovala – ak vyhrá Caraval, dozvie sa Legendovo meno. Nigelove posledné slová v nej však prebudili nové otázky.

„To je proroctvo alebo hovoríte, že cenou pre budúceho víťaza Carvalu je stretnutie so skutočným Legendom?“

„Tak trochu oboje.“ Vytetovaný ostnatý drôt pretínajúci Nigelove pery sa zmenil na tŕnie, medzi ktorým rozkvitli čierne ruže. „Cenou nie je Legenda, ale ak Caraval vyhráte, prvá tvár, ktorú uvidíte, bude tá jeho. Budúcemu víťazovi Carvalu má v úmysle odovzdať výhru osobne. Ale pozor, víťazstvo v hre nebude zadarmo, neskôr budete ľutovať cenu, ktorú zaň zaplatíte.“

Tella cítila, ako ňou prechádza mráz, keď sa viečka namaľované na zápästiach sťažka zavreli. Náhle si spomenula na matkinu výstrahu: *Len čo niekto predpovie budúcnosť, je z nej živé stvorenie, ktoré bude bojovať o to, aby sa tak skutočne stalo.*

Vtom ju zasiahla vlna takej neopísateľne ťaživej únavy, že sa hodila na posteľ plnú vankúšov. Točila sa jej hlava a kosti v nohách akoby sa premenili na prach.

„Čo sa to deje?“ zastenala a sotva lapala po dychu. Musela vynaložiť všetko úsilie, aby sa vôbec dokázala posadiť. Bol v miestnosti naozaj dym alebo mala len zahmlený zrak?

„Asi som sa mal vyjadriť jasnejšie,“ povedal Nigel. „Kúzlo na vašom zápästí vám nevezme schopnosť spať, namiesto toho zaspíte a potom mi odovzdáte získaný odpočinok.“

„Nie!“ Tella sa pokúsila vstať, ale prudko sa zatackala. Jej zorné pole sa čím ďalej, tým viac zužovalo, až videla iba záblesky posmievačných tetovaní a svetlo sviečok, ktoré akoby sa na ňu škľabili. „Nechcem prespať celú cestu do Valendy.“

„Obávam sa, že na to je už neskoro. Nabudúce si lepšie zvážte, čomu sa upíšete.“

Tella si cestou z Nigelovej kajuty pripadala zúboženejšia než stroskotaná loď. Keď sa potácala úzkou chodbou, jej nohy jednoducho odmietali ísť rovno. Bokmi narážala do stien. Hlavou sa niekoľkokrát udrela do zavesených lampášov. Cesta do kajuty bola pri jej súčasnom stave taká krkolomná, že znovu stratila topánky. Bola však už skoro na mieste.

Dvere, posledná prekážka, ktorú bolo treba prekonať, sa pred ňou rozkolísali.

Vynaložila všetku svoju silu na to, aby ich otvorila. Zabrala a...

Buď vkročila do nesprávnej izby, alebo už snívala.

Dante mal krídla. A, svätá matka Božia, boli prekrásne – čierne ako hriech, pretkané sieťou žíl v odtieni polnočnej modrej, ktorá je farbou stratených prianí a hviezdneho prachu.

Stál pri nočnom stolíku a umýval si tvár – či možno bozkával svoj odraz v zrkadle.

Tella si nebola celkom istá, čo tam ten nafúkanec vyvádza. Jediné, čo svojimi zahmlenými očami postrehla, bolo, že nemá košeľu ani plášť a na chrbte sa mu černie pár obrovských atramentovo temných krídel.

„Pokojne by si mohol byť anjel smrti.“

Dante sa obzrel cez rameno. Na čelo sa mu lepili vlhké vlasy farby čiernej líšky. „Už ma nazvali všelijako, ale nespomínam si, že by mi niekto povedal, že som anjel.“

„Ale smrť áno,“ riekla Tella. Vtom sa jej podlomili nohy a nemotorne sa vo dverách zrútila. S ťažkým dunením dopadla na podlahu.

Z druhého konca kajuty sa ozval jemný, tichý a veľmi ženský smiech. „Pri pohľade na teba očividne od samého okúzlenia padla do mdlôb.“

Telle sa zdalo, že sa povracia. V kajute bolo nejaké dievča. Zastretým pohľadom zachytila záblesk jedovato zelených šiat a lesklých tmavých vlasov, kým jej Dante zaclonil výhľad.

Pomaly zavrtil hlavou. „Čo to...“

Pohľadom spočinul na páre zavretých očí na jej zápästí. Vydal akýsi trhavý zvuk, ktorý mohol byť smiechom, ale Tella si tým nebola istá. Sluch mala rovnako popletený ako hlavu. Jej oči sa konečne vzdali a zatvorili sa.

„Čudujem sa, že si si ho pustila k telu.“ Danteho tlmené slová teraz zneli niekde blízko.

„Nudila som sa,“ zamrmlala. „Pripadalo mi to ako zaujímavý spôsob, ako si krátiť čas.“

„Prečo si radšej neprišla za mnou?“

Teraz bol Danteho smiech úplne jasný.

Niekoľko ďalších dní pripomínalo nekonečnú hmli-
stú škvrnu nemilých halucinácií. Nigel ukradol Telle
všetky jej sny a nechal jej len nočnú moru. Väčšinou šlo
o desivo skutočné, nekončiace výjavy o jej otcovi, ako si
sťahuje purpurové rukavice, alebo obrazy tieňov a tem-
ných tónov, ktoré nepatrili do sveta smrteľníkov. Vo vla-
soch cítila ľadové, vlhké ruky. Ďalšie jej vytrhávali srdce
z hrude, kým bezkrvné pery sali dreň z jej kostí.

Keby neprežila pri Caravale svoju smrť, povedala by,
že zakúšať tie nočné mory je ako znovu a znovu umierať.
Lenže pocitu smrti sa nič nevyrovná. Bola pochabá, ak si
myslela, že ju nechá na pokoji. Nebol div, že sa jej smrť
nechcela vzdať.

Hoci snívala o temných anjeloch, keď znovu nado-
budla vedomie, privítala ju bohyňa. Scarlett stála pri
jej posteli s táckou plnou pokladov: boli tu krémové su-
šienky, vajcia smažené na masle, puding z muškátových
orieškov, hrubé kúsky slaniny pokryté karamelom a hrn-
ček korenistej horúcej čokolády.

Tella siahla po najväčšej krémovej sušienke. Aj keď
prespala celé dni, cítila sa ospalá a omámená, no jedlo
jej pomohlo. „Už som ti niekedy povedala, ako veľmi ťa
mám rada?“

„Hovorila som si, že budeš hladná po tom, čo sa stalo.“

„Scar, veľmi ma to mrzí, ja...“

„Nemáš sa za čo ospravedlňovať. Veľmi dobre viem,
aké ľahké je nechať sa zmiasť Legendovými hercami.

A všetci na tejto lodi si myslia, že ti Nigel vzal až príliš,“ zadívala sa na sestru, akoby dúfala, že sa jej Tella zverí s tým, prečo vôbec za veštcou šla.

Tella sa chcela ospravedlniť, no zároveň cítila, že na to, aby sa rozhovorila o dohode so svojím priateľom, teraz nie je vhodný čas.

Scarlett by bola od hrôzy celá bez seba, keby zistila, že si dopisuje s cudzincom, s ktorým ju spojili Elantini najhľadanejší zločinci.

Tella si nevymýšľala, keď sa Julianovi zverila, že sestre nerada klame, no napriek tomu sa ku ľziam občas uchýlila. Scarlett prestala byť bezstarostným dieťaťom a čiastočne na seba vzala úlohu Tellinej opatrovníčky. Bolo to nespravodlivé a Tella nezniesla pomyslenie, že svojej sestre – ktorá už toho aj tak na svojich bedrách niesla veľa – ešte priťažuje.

Teraz však uvažovala, či Scar o tom všetkom náhodou už nevie.

Scarlett si nervózne uhladzovala záhyby šiat, ktoré sa pri každom dotyku akoby krútili. Legenda jej pri Caravale daroval kúzelné šaty, ktoré menili vzhľad. A práve teraz vyzerali rovnako úzkostlivo ako ich majiteľka. Rukávy z ružovej čipky postupne šediveli.

Tella si usrkla z čokolády, aby sa posilnila, a donútila sa posadiť na posteli spriama.

„Scar, ak sa nehneváš pre tú dohodu s Nigelom, čo ti vadí?“ naliehala.

Kútiky Scarlettiných pier ovisli. „Chcela som si s tebou pohovoriť o Dantem.“

Nie. Toto Tella nečakala a nebolo to dobré. Úplne zabudla, že omdlela v Danteho kajute. Sestra asi zbadala, ako ju drží v náručí a polonahý ju odnáša späť do jej izby.

„Scar, neviem, čo si myslíš, ale prisahám, že medzi mnou a Dantom nič nie je. Veď vieš, aký mám názor na mladíkov, ktorí sú krajší ako ja.“

„Takže počas Carvalu medzi vami dvoma k ničomu nedošlo?“ Scarlett prešla na druhý koniec miniatúrnej kajuty a zdvihla pár strieborných topánok. Boli to tie isté, ktoré predtým Tella stratila v lese. „Toto tu minulú noc nechal aj so zaujímavým odkazom.“

Tella sa zovrel žalúdok, keď vytiahla tenký lístok trčiaci z jednej topánky.

*Chcem Ti ich vrátiť od tej noci, ktorú sme strávili
v lese.*

D.

Bol vážne naničhodník. Tella pokrčila lístok v dlani. Dante nepochybne ten odkaz napísal, aby ním trýznil Scarlett, ktorá mu pri Caravale dala košom.

„Tak dobre,“ povzdychla si Tella. „Priznávam, že som Danteho na tej slávnosti pobožkala. Ale bolo to príšerné, jeden z najhorších bozkov, aké som kedy zažila. Rozhodne by som to nechcela opakovať. A hrozne ma mrzí, ak

som ti tým ublížila. Viem, že sa k tebe počas Caravalu správal strašne,“ riekla a pozrela sa sestre do očí.

Scarlett zovrela pery do tenkej čiarky.

Tella asi zašla príliš ďaleko. Stačil predsa jediný pohľad a každé dievča by vám povedalo, že Dante bude majster v bozkávaní.

„Je mi jedno, že si ho pobozkala,“ odvetila Scarlett. „Keby som ho stretla pred Julianom, možno by som ho pobozkala tiež.“

To si Tella nechcela ani predstavovať, ale tým skôr pochopila, prečo to jej sestru tak znepokojilo. Stačilo si len predstaviť, ako Dante zvädza Scarlett, a mala mu chuť pohroziť, nech sa od sestry drží ďalej, ak mu je život milý. Niežeby hrozilo, že mu Scarlett podľahne, no Telle, ktorá väčšinou jasala, kedykoľvek sa jej sestra rozhodla trochu pobaviť, robilo vrásky už len to pomyslenie. Nedokázala si predstaviť, aký pocit musí z toho všetkého mať prehnane ochranárska Scarlett.

„Nemienim ti porúčať,“ pokračovala sestra, „toho sme si obe užili až-až. Len nechcem, aby ti ublížil. Caraval začína zajtra o polnoci, ale minulé hra ma naučila, že Legenda rozostavuje svoje figúrky s predstihom.“ Scarlett nervózne pohliadla na topánky, ktoré Dante vrátil.

„Nemusíš si robiť starosti, Scar.“ Tella konečne raz povedala čistú pravdu. „Dantemu dôverujem ešte menej než väčšine ľudí, a nie som taká pojašená, aby som sa Caravalom nechala omámiť.“

„Myslela som, že sa na hre nezúčastníš.“

„Možno som si to rozmyslela.“